

La Tordelia evidente estis unu el tiuj antikvaj sorĉistaj familioj, pri kiuj la pala knabo parolis en Diagon' Aleo.

“Oni diras, ke vi iris por loĝi kun mogloj,” diris Ron. “Kiel ili estas?”

“Hororaj — nu, ne ĉiuj. Miaj geonkloj kaj kuzo ja estas, tamen. Mi ŝatus ke mi estu havinta tri sorĉistajn fratojn.”

“Kvin,” diris Ron. Ial li havis malgajan mienon. “Mi estas la sesa de nia familio kiu iras al Porkalo. Tio signifas, ke mi devas plenumi grandajn esperojn. Vilĉjo kaj Karlo jam finis — Vilĉjo estis la Ĉefa Knabo kaj Karlo estris la kvidiĉan teamon. Nun Persi estas prefekto. Fredo kaj Georgo ŝercas multe, sed ili tamen havas bonegajn notojn kaj ĉiuj opinias, ke ili estas ege amuzaj. Ĉiu anticipas, ke mi sukcesos tiel bone kiel la aliaj, sed se mi faros tion, ne signifos multon, ĉar ili jam faris ĉion. Plue, oni neniam havas novajn aferojn, sekvante kvin fratoj. Mi havas malnovajn robojn de Vilĉjo, malnovan vergon de Karlo, kaj malnovan raton de Persi.”

Ron metis la manon en sian poŝon kaj eltiris grasan, grizan raton, kiu dormis.

“Li nomiĝas Skabro kaj li estas senutila, li preskaŭ neniam vekiga. Persi ricevis strigon de mia paĉjo pro tio, ke li fariĝis prefekto, sed ili ne havis per kio aĉeti — mi volas diri, ke mi ricevis anstataŭe Skabron.”

La oreloj de Ron fariĝis ruĝetaj. Li ŝajne pensis, ke li diris tro multe, ĉar li denove ekrigardis ekster la fenestron.

Al Hari ne aspektis hontinde, ke oni ne havu per kio aĉeti strigon. Fakte, dum sia vivo li neniam havis iom da mono ĝis antaŭ monato, kaj li diris tion al Ron, kiel li devis porti la malnovajn vestojn de Dadli, kaj neniam ricevis ĝustajn donacojn pro la naskiĝtago. Tio evidente konsolis Ron.

“...kaj ĝis kiam Hagrid diris tion al mi, mi sciis nenion pri tio, ke mi estas sorĉisto, aŭ pri miaj gepatroj, aŭ pri Voldemorto —”

Ron anhelis.

“Kio?” diris Hari.

“*Vi diris la nomon de Vi-Scias-Kiu!*” diris Ron, aspektante ambaŭ ŝokita kaj mirigita. “Mi supozus, ke vi, pli ol iu ajn —”

“Mi ne provas esti *kuraĝa*, aŭ simila, dirante la nomon,” diris Hari, “Mi simple neniam eksciis, ke oni ne devas. Ĉu vi komprenas, kion mi diras? Mi devas lerni multon...mi supozas,” li pludiris, esprimante je la unua fojo ion, kio ĉagrenadis lin ofte lastatempe, “mi supozas, ke mi estos la lastranga en la klaso.”

“Vi ne estos tio. Estas multe da homoj, kiuj devenas de moglaj familioj, kaj ili lernas sufiĉe rapide.”

Dum ili estis parolantaj, la trajno estis portinta ilin el Londono. Nun ili rapidis preter kampoj plenaj je bovoj kaj ŝafoj. Ili silentiĝis por iom da